

ment at burde foreslaa det høje Ting at vende tilbage til. Jeg skal ikke komme ind paa Gentagelser, men jeg vil dog endnu nævne, fordi det har været et af vore ledende Motiver, at der er set fra et almindeligt Synspunkt, noget aldeles urimeligt i, at samtidig med at Ledelsen af to aldeles ensartede Forretninger er smeltet sammen til een, skal man have et større Administrationspersonale til at lede den ene sammensmeltede Forretning, end man havde til de to særskilte. Det er dog ikke alene det, der har gjort, at vi have maattet være overbeviste om, at der var noget forkert i Ordningen derude i den røde Bygning, men ogsaa det, at Administrationspersonalet i og for sig er saa stort. Vi have faaet dette i en væsentlig Grad bekræftet ved et foran mig liggende officielt Aktstykke, nemlig en Indberetning fra den norske Regering til Hans Majestæt Kong Oscar af 29de Juni 1890, altsaa af temmelig ny Dato, og som gaar ud paa at godtgøre, at den norske Statsbanedrift ikke er for kostbar i sin Bestyrelse; hvad der ogsaa der har været tænkt paa. Det paabjædes paa den Maade af den norske Regering i sin Indberetning til Kongen, at man bl. a. udtaler, at det Personantal, der er ansat i Statsbanernes Administration i de fire skandinaviske Lande, beregnet efter 1,000 Kilometers Banelængde, stiller sig paa følgende Maade: I Finland 161 Personer, i Sverige 110, i Norge 106 og i Danmark 270 Personer. Det staar der i den norske Regerings Indberetning til Kong Oscar af 29de Juni 1890, og jeg tror ikke, der er Tvivl om, at den norske Regering har haft et paalideligt Materiale at regne efter. Jeg har i hvert Fald efterset, at det passer nøjagtig paa en Brøk nær for vort Bedkommende. Det er ikke en hel Mand fejl, men der er kun Tale om en Brøk for vort Bedkommende, saa det maa jo rimeligvis ogsaa passe for de andre Landes. Det har været et af de medvirkende Motiver for Udvalgets Flertal til at foreslaa en Tilbagevenden til den gamle Organisationsmaade. At dette store Personale har været noget dyrt, følger af sig selv. Jeg skal ikke i saa Henseende drage nogen Sammenligning; thi jeg erkender, at det ser saa grelt ud, saa det ikke godt kan gaa an at drage det frem, og paa den anden Side erkender jeg, at Bansskeligheden er for stor til, at jeg vil indlade mig paa at overvinde den netop med Hensyn til at beregne de Udgifter paa de fremmede Statsbanebudgetter, der nøjagtig svare til vore egne. Jeg skal derfor indskrænke mig til at nævne, at efter det sidst aflagte Driftsregnskab har vor Statsbaneadministration alene i Administrationsudgifter, men med

Tillæg af Søfartsforvaltningen, for saa vidt angaar Søfartschefen, hans Kontor og det ham underordnede Tilsynspersonale, andraget et Beløb af 493,277 Kr. eller 2,440 Kr. pr. Banemil. Jeg skal som sagt afholde mig fra at drage Sammenligninger med andre Lande, naagtet der maasse kunde være Anledning til det. Det er en Selvfølge, at dette Administrationsystem med den dobbelte Bestyrelse, en Overbestyrelse og en mere aktiv, eller hvad skal jeg kalde den, arbejdende Bestyrelse, maa blive en dyr og i mange Maader upraktisk Bestyrelse — det kan man sige sig selv, og det kan enhver se med et halvt Øje. Det er jo klart, at naar der sidder Mænd herovre i Helligolandsgade og skulle lede Statsbanedriften, egentlig talt i dens Enkeltheder, thi der synes kun at være meget lidt overladt til Vinieforvaltningen, som den har den afgørende Stemme i, er det en Umulighed for Generaldirektøren personlig at lede Driften, naar ikke den bedste og mest sagkyndige Hjælp er til Stede. Det har været Udvalgsflertallets bestemte Overbevisning, at hvis man vilde opretholde den Fiktion — thi det er jo kun en Fiktion — at en eneste Mand kan lede hele Statsbanedriften, og at det er ham alene, der gør det, maa man absolut indrette sig paa den Maade, som vort Organisationsforslag tilfigter, nemlig give Generaldirektøren den eneste virkelige tilstrækkelige Hjælp, som det er muligt at skaffe ham, nemlig selve Cheferne for de Administrationsgrene, hvori Jærnbaneadministrationen naturlig spalter sig. Det har fra den første Dag, vi begyndte at drive Baner, enten private, de sjællandske, eller som Statsbaner og indtil Sammensmeltningen været det ledende i vor Bestyrelse, at der har staaet en Chef med umiddelbart under sig staaende 3 Chefer, henholdsvis for Baneafdelingen, Maskinafdelingen og Trafikafdelingen, saaledes at han til enhver Tid havde deres sagkyndige Assistance ved Bedømmelsen af enhver Sag, der laa for til Afgørelse. Nu er det givet, at det samme kan ikke i samme Grad være til Stede, naar vi have faaet en Administration som den, vi have, hvor der som bekendt blandt de overordnede Embedsmænd maasse kun findes 3—4 dygtige Mænd, der have tilstrækkelig praktisk Uddannelse paa Statsbanedriftens Omraade, ere virkelige Fagmænd. Den overvejende Del af Cheferne for Kontorerne i Centraladministrationen er, som vi vide, ikke Fagmænd paa Jærnbaneområdet, men juridiske Kandidater, som kun have en meget kortvarig Uddannelse som Jærnbanemænd. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes man vil kunne sige, at en saadan Styrelse er tilnærmelsesvis saa aktuel i sine Beslutninger, kan administrere